

Samtidig har vi konstateret i går, at forsvarsministeren ikke påregner, at et forsvarsforlig kan være færdigt inden 1. januar. Finanslovens indhold ville derfor betyde, at man udsætter forsvaret for, at det den 1. januar skal ændre toltalt på såvel de generelle budgetter som på den finansieringsform, der i dag gælder for FN-styrkerne, og så forhåbentlig – set ud fra en konservativ synsvinkel – få uger eller få måneder efter igen skal til at ændre, når et forlig er indgået. Men det er ikke en acceptabel fremgangsmåde at byde forsvaret, og vi mener, at forsvarsministeren jo lige så vel, når han mener, at det blot drejer sig om »et teknisk tal«, kan acceptere et uændret tal som et teknisk tal ved indgangen til forhandlingerne.

Vi forstår i øvrigt ikke rigtig, hvorfor regeringen ikke har fået taget sig sammen til at få startet forhandlingerne endeligt op, men vi finder det rimeligt, at forhandlingerne tager udgangspunkt i både det forlig og som sagt også det budget, som det nuværende forsvarsforlig slutter med.

På mandag påbegynder vi forhandlingerne om finansloven, og jeg vil godt meddele klart, at Det Konservative Folkeparti møder op til de forhandlinger med en konstruktiv holdning, vi møder op med en vilje til forhandling, og vi møder op med en vilje til at nå et resultat. Det vil være et godt signal til vores omgivelser, at der er en god og solid aftale omkring finansloven. Vi forventer naturligvis også, at regeringen gør det samme.

Vores udgangspunkt er de tanker, vi har fremlagt i »På ret kurs igen«, og nogle af de emner, vi finder mest vigtige, er nogle af dem, jeg har berørt her, uden at det er udtømmende.

Naturligvis skal der også findes en finansiering af de ekstra udgifter og skattelettelser, vi foreslår. Vi har anvist en del af disse besparelser. Nogle har regeringen i valgkampen søgt at skyde ned på forhånd, men også på det punkt håber vi, at regeringen vil møde uden forudindtagede holdninger, uden ultimative krav, således at der heller ikke fra regeringens side er lagt ultimativitet ind i forhandlingerne fra starten.

Vi går ud fra, at såfremt vi har besparelsesforslag, man ikke kan acceptere, så vil regeringen selvfølgelig også være konstruktiv i at være med til at anvise alternativer. Vores hovedformål er klart: Vi ser gerne en aftale om finansloven mellem Venstre, De Konservative og regeringen, og vi ser gerne, at den giver det rette signal til finansmarkederne til de ledige, til vo-

res børn, som helst ikke skal betale vores gæld om føje år.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu har jeg for et par uger siden prøvet at få diverse konservative ordførere til at forholde sig til ordet usandhed. Det var ikke særlig vellykket, skal jeg sige, så jeg skal forskåne Det Konservative Folkepartis finanspolitiske ordfører for den samme drøftelse.

For at vi ikke skal diskutere ét tal her eller ét tal dér, vil jeg spørge fru Anne Birgitte Lundholt, om hun vil bekræfte, at rentespændet mellem den danske og tyske rente er lavere nu, end det var i efteråret 1992, og frem til de daværende regeringspartier Venstre og De Konservative forlod regeringsmagten efter 10 års signalering til finansmarkederne?

Jeg vil også bede fru Anne Birgitte Lundholt om at bekræfte, at fra 1987 til 1988, fra 1988 til 1989 – og jeg kan blive ved med tallene op til nu – dér faldt beskæftigelsen år for år. Vil fru Anne Birgitte Lundholt dernæst bekræfte, at i 1994 stiger beskæftigelsen, og at det gør den også i 1995?

Med hensyn til underskuddet på statens finanser kunne jeg gøre det samme. Statsfinansernes underskud steg fra 1987 til 1988, fra 1988 til 1989, og underskuddene er blevet større og større år for år. Så derfor vil jeg bede fru Anne Birgitte Lundholt bekræfte, at nu bliver underskuddet faktisk mindre.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg hæftede mig ved de mange vendinger og de mange understregninger i den konservative ordførers indlæg om en konstruktiv indgang til de forhandlinger, der nu skal i gang. Og det skete også samtidig med, at det blev fastslået, hvor De Konservative har nogle ønsker, og hvor de står fast. Så langt, så godt.

Jeg vil også godt kvittere for den ros, som tilfaldt bl.a. Det Radikale Venstre, for at have været med til et sejt træk op igennem 1980'erne. Vi føler jo altså i mit parti, at det er i en god forlængelse af det, at vi søgte kickstartmodellen for 1994, og at forslaget for 1995 er udtryk for, at nu går motoren, og så må vi prøve at regulere motorgangen på anden vis i det omfang, det er nødvendigt og påkrævet.

Men jeg har et spørgsmål til fru Anne Birgitte Lundholt, når hun siger, at vi skal have mod til